

Sygn. akt IV Ka 58/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lech Mużyło
Sędziowie	SSO Paweł Pratkowiecki (spr.) SSO Włodzimierz Przysłupski
Protokolant	stażysta Łukasz Kochmański

przy udziale Mariusza Zielińskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2014 r.

T. W. (W.), P. F. (F.), A. I. (I.), M. W. (W.), K. P., R. G. (G.), Z. O. (O.), J. P. (P.)

oskarżonych o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w Poznaniu
i obrońców oskarżonych A. I. i K. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 14 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 16/08

zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych **K. P. i A. I.** uchyla i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Głogowie do ponownego rozpoznania;

zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego **J. P.** utrzymuje w mocy;

zaskarżony wyrok wobec oskarżonych **M. W. i R. G.** zmienia w ten sposób, że z kwalifikacji prawnej oraz podstawy skazania czynów opisanych odpowiednio w pkt. XIII i XIX części dyspozytywnej eliminuje art. 294 § 1 k.k.;

w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżonych **M. W. i R. G.** od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś w zakresie apelacji Prokuratora dotyczącej **J. P., T. W., P. F. i Z. O.** kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 58/14

UZASADNIENIE

Oskarżona **T. W.** stanęła pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 295 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., które zostały opisane w punktach I i II części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Oskarżony **P. F.** stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przestępstwa z art. 291 k.k., przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., które zostały opisane w punkcie III, IV, V i VI części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Oskarżony **A. I.** stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. opisanego w punkcie VII części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Oskarżony **M. W.** stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., które zostały opisane w punktach VIII i IX części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Oskarżona **K. P.** stanęła pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 12 k.k. opisanego w punkcie X części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Oskarżony **R. G.** stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. opisanego w punkcie XI części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Oskarżony **Z. O.** stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 12 k.k. opisanego w punkcie XIII części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Oskarżony **J. P.** stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 292 § 1 k.k. opisanego w punkcie XIV części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy w Głogowie wyrokiem z dnia 14 czerwca 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 16/08:

I oskarżoną **T. W.** uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie I aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II oskarżoną **T. W.** uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 1 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary połączył i wymierzył oskarżonej **T. W.** karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonej **T. W.** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 5 (pięciu) lat;

V oskarżonego **P. F.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VI oskarżonego **P. F.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII oskarżonego **P. F.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII oskarżonego **P. F.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IX na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary połączył i wymierzył oskarżonemu P. F. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

X na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu P. F. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 5 (pięciu) lat;

XI oskarżonego **A. I.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 12 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu A. I. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 5 (pięciu) lat;

XIII oskarżonego **M. W.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIV oskarżonego **M. W.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IX aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 294 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (miesięcy) pozbawienia wolności;

XV na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary połączył i wymierzył oskarżonemu M. W. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XVI na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu M. W. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszona tytułem próby na okres 5 (pięciu) lat,

XVII oskarżoną **K. P.** uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie X aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVIII na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonej K. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 5 (pięciu) lat,

XIX oskarżonego **R. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XI aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XX na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu R. G. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 5 (pięciu) lat;

XXI oskarżonego **Z. O.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXII na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu Z. O. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona tytułem próby na okres 5 (pięciu) lat;

XXIII oskarżonego **J. P.** uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIV aktu oskarżenia;

XXIV na podstawie art. 624 k.p.k. zwolnił oskarżonych T. W., P. F., A. I., M. W., K. P., R. G. i Z. O. od kosztów postępowania i nie wymierzył im opłat, a w części uniewinniającej oskarżonego J. P. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych A. I. i K. P. oraz na niekorzyść wszystkich oskarżonych Prokurator Okręgowy w Poznaniu.

Obrońca oskarżonej K. P. zaskarżył wyrok w całości odnośnie tej oskarżonej i stawiając zarzut obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, które to uchybienia mogły mieć wpływ na treść orzeczenia oraz zarzut obrazy prawa materialnego, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. I. zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego i stawiając zarzuty obrazy prawa materialnego oraz obrazy prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść wszystkich oskarżonych i stawiając zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i obrazy prawa procesowego, które to uchybienia mogły mieć wpływ na treść orzeczenia oraz zarzut rażącej niewspółmierności kary, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec wszystkich oskarżonych i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Co do apelacji obrońcy oskarżonej K. P. (K.), to rację ma skarżący utrzymując, że w odniesieniu do tej oskarżonej w sprawie doszło do uchybienia procesowego, które miało postać bezwzględny powód odwoławczy z art. 439 §1 pkt. 11 k.p.k. Rzeczywiście bowiem podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 21 sierpnia 2009 r. (k-5755) oskarżona poinformowała Sąd o zmianie miejsca swego pobytu i zamieszkania, co obligowało do doręczenia jej dalszej korespondencji, a tym samym zawiadomienia o terminie kolejnych rozpraw, właśnie na ów nowy adres. Tymczasem Sąd Rejonowy wymogu tego nie spełnił, a ściślej zawiadomienie o terminie rozprawy przesłał dla oskarżonej na nowy adres (w B.) tylko jeden raz, tzn. na rozprawę wyznaczoną na dzień 19.02.2010 r. (k-5806). Wszystkie pozostałe zawiadomienia Sąd Rejonowy wysyłał dla oskarżonej K. P. na adres już nieaktualny (w L.), co wynika wprost z treści niepodjętej korespondencji (k-5834, 5892, 5918, 5948, 5974, 5992, 6016, 6056, 6101, 6143, 6170, 6196, 6228, 6250, 6267, 6330, 6379 oraz 6422).

Przynajmniej część wskazanych wyżej rozpraw, o których oskarżona K. P. nie była prawidłowo zawiadomiona, obejmowała postępowanie dowodowe, które w sposób bezpośredni dotyczyło postawionego jej zarzutu.

Opisana wyżej sytuacja stanowiła bezwzględny powód odwoławczy z art. 439 § 1 pkt. 11 k.p.k. Postępowanie toczyło się bowiem w trybie zwykłym, a zatem zgodnie z treścią art. 374 § 1 k.p.k. obecność oskarżonej na rozprawie była obowiązkowa, zaś kontynuowanie rozprawy pod jej nieobecność możliwe było tylko w sytuacjach ściśle wskazanych w przepisach procedury. Do takich należy m.in. art. 376 § 2 k.p.k., który wymaga jednak, by oskarżony był zawiadomiony o terminie rozprawy. Z przyczyn wskazanych wyżej nie można przyjąć, że oskarżona K. P. była zawiadomiona o rozprawach, które odbyły się po dniu 19 lutego 2010 r.

Mając to wszystko na względzie zaskarżony wyrok wobec oskarżonej K. P. (K.) należało uchylić i jej sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Głogowie do ponownego rozpoznania. Co przy tym istotne, wskazaniu tego Sądu jako sądu pierwszej instancji właściwego do ponownego rozpoznania sprawy, nie sprzeciwia się fakt, że oskarżonej postawiono zarzut kwalifikowany jako przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k.. Zaproponowana w zarzucie kwalifikacja prawna, po zmianach kodeksu karnego dokonanych nowelizacją z dnia 8 czerwca 2010 r. oraz przy uwzględnieniu treści art. 4 § 1 k.k., nie przystaje bowiem do opisu zarzucanego oskarżonej czynu. W chwili obecnej

popelnienie przestępstwa oszustwa w odniesieniu do mienia o wartości mniejszej niż 200.000 zł, nie może być uznane za wyczerpujące znamiona wskazane w art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 5 k.k.

Przenosząc te uwagi na grunt art. 24 i 25 k.p.k. należy zatem stwierdzić, że do właściwości rzeczowej Sądu Okręgowego należą tylko te czyny, które mieszczą się w katalogu wskazanym w art. 25 k.p.k. w chwili ich popełnienia i nie utraciły tego statusu w dacie badania kwestii właściwości. A sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. badał kwestię, który sąd jest właściwy do ponownego rozpoznania sprawy oskarżonej K. P. w dniu swojego orzekania, tj. w dniu 6 marca 2014 r. Nie może być wątpliwości, że w tej dacie i w chwili obecnej właściwym do rozpoznania sprawy jest Sąd Rejonowy, bo zarzucony oskarżonej czyn, z przyczyn omówionych wcześniej nie może być kwalifikowany z zastosowaniem art. 294 § 1 k.k. Jest tak dlatego, że o właściwości rzeczowej sądu decyduje opis czynu i jego znamiona, a nie prawidłowa bądź nieprawidłowa kwalifikacja prawna przyjęta w akcie oskarżenia lub wyroku, który podlega następnie uchyleniu (por. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2012 r. sygn. I KZP 25/12, OSNKW 2013/5/37 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. IV KK 351/12, OSNKW 2013/8/69).

Reasumując, sądem pierwszej instancji rzeczowo właściwym do ponownego rozpoznania sprawy oskarżonej K. P. jest Sąd Rejonowy w Głogowie, który w przyszłości, mając na względzie treść art. 4 § 1 k.k., na wypadek uznania winy i sprawstwa oskarżonej, dokona odpowiedniej modyfikacji kwalifikacji prawnej zaproponowanej w zarzucie aktu oskarżenia.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego A. I.:

Trafnie podnosi skarżący, że Sąd Rejonowy nie dokonał odpowiednio wnikliwej oceny materiału dowodowego, który ściśle łączy się z postawionym oskarżonemu zarzutem. Sąd pierwszej instancji poprzestał w tym zakresie na stwierdzeniu, że oskarżony w konsekwencji przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił okoliczności, w jakich doszło do wyłudzenia paliwa od firmy (...). Rzecz jednak tym, że taka deklaracja Sądu Rejonowego pozostaje w sprzeczności z treścią przesłuchań oskarżonego oraz pomija wymowę innych dowodów. To prawda, że w toku postępowania przygotowawczego oskarżony A. I. w pewnym momencie, po uprzednich zaprzeczeniach, formalnie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu, lecz owo przyznanie nie było nigdy opatrzone żadnym konkretnym wyjaśnieniem okoliczności dotyczących popełnienia przestępstwa. Wręcz przeciwnie, zwłaszcza podczas rozprawy głównej oskarżony odwołał wspomniane „przyznanie” i zaprzeczył aby miał świadomość dokonania oszustwa (k-5732). Co przy tym szczególnie istotne, wyjaśnienia oskarżonego znajdują pewne wsparcie w wypowiedziach współoskarżonego M. W., który przyznał, iż na trzech fakturach, wymienionych w zarzucie postawionym A. I., to on (M. W.) podrobił podpisy rzekomo nakreślone tam przez A. I. (k-64, 65, 70, 71 „teczki osobowej” M. W.)

Niestety Sąd Rejonowy opisaną powyżej sytuację pominął całkowitym milczeniem. Trudno zatem ustalić, na jakiej podstawie i w oparciu o jakie dowody sąd pierwszej instancji uznał, że oskarżony pozostawał w porozumieniu z innymi osobami i swym zamiarem obejmował wyłudzenie paliwa, którego dotyczyły wspomniane faktury. Ani lektura akt, ani zwłaszcza pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie dają żadnej odpowiedzi na tak postawione pytanie.

Wydaje się, iż w realiach niniejszej sprawy niezbędne jest wyjaśnienie, jaki był udział oskarżonego A. I. w procedurze wyłudzenia paliwa, w tym odniesienie się do faktu, że podpisy na spornych fakturach zostały podrobione przez inną osobę. W tym zakresie Sąd Rejonowy raz jeszcze powinien przesłuchać oskarżonego oraz rozważyć potrzebę przesłuchania w charakterze świadka M. W. i M. P.. Ten ostatni świadek w prawdzie odmówił składania zeznań (k-6382), ale okoliczność na którą się wówczas powołał nie odnosi się przecież do A. I.. Postawiony temu oskarżonemu zarzut nie ma bowiem żadnego związku z oskarżonym P. F., a tym samym brak jest przeszkód, by na tę okoliczność przesłuchać świadka M. P.. Co istotne, świadek ten nie może się również powołać na treść art. 183 § 1 k.p.k., gdyż już w roku 2011 uprawomocnił się wobec niego wyrok skazujący za udział w popełnieniu przestępstwa, które jest obecnie przedmiotem zarzutu postawionego oskarżonemu A. I. (wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu, k-6188 - 6190, zarzut z punktu X i punktu 4 części dyspozytywnej).

Świadek nie może bowiem uchylić się od odpowiedzi na pytania powołując się na art. 183 § 1 k.p.k., jeśli owo pytanie dotyczy wyłącznie okoliczności popełnienia przestępstwa, za które w odrębnym procesie świadek ten

został już prawomocnie skazany, a jednocześnie nie zachodzi obawa, że udzielenie odpowiedzi mogłoby narazić na odpowiedzialność karną osobę mu najbliższą.

Przesłuchując wskazane wyżej osoby (M. W., M. P.) należy wprost zadać pytanie o to, czy, a jeśli tak, to jakie porozumienie i „układ” istnieć miały pomiędzy nimi a oskarżonym A. I. co do wyłudzenia paliwa z firmy (...). Należy również ocenić wymowę dowodów w postaci dokumentów (trzech faktur wskazanych w akcie oskarżenia) oraz odnieść się do zaprezentowanej w tym zakresie postawy oskarżonego, który dopiero później, już po rozporządzeniu mieniem przez pokrzywdzonego, podpisać miał osobiście owe faktury. Konieczne jest wyjaśnienie dlaczego tak się stało oraz czy oskarżony rzeczywiście swym zamiarem obejmował działanie innych osób, które zajmowały się wyłudzeniem paliwa.

Z wszystkich tych przyczyn zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. I. uchylono i w tym zakresie sprawę przekazano Sądowi Rejonowemu w Głogowie do ponownego rozpoznania, kierując się w kwestii właściwości rzeczowej tymi samymi uwagami, które dotyczyły sprawy K. P..

Wracając jeszcze do oskarżonej K. P. (K.) należy wskazać, że również i w odniesieniu do postawionego jej zarzutu Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy, podejmując próbę przesłuchania świadka M. P., winien wypytać go o okoliczności dotyczące istnienia porozumienia co do wyłudzenia paliwa na szkodę firmy (...).

Rozpoznając ponownie sprawę oskarżonych K. P. (K.) oraz A. I. Sąd Rejonowy poza wykonaniem czynności zaleconych przez sąd odwoławczy, pozostałe bezpośrednie postępowanie dowodowe powinien ograniczyć do minimum, uwzględniając w tym zakresie dyspozycją art. 442 § 2 k.p.k.

Co do apelacji Prokuratora:

Wszystkie wyartykułowane przez oskarżyciela publicznego zarzuty okazały się chybione.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że argumenty i wnioski apelacji Prokuratora skierowanej przeciwko rozstrzygnięciu jakie zapadło wobec J. P. pomijając fakt, że karalność postawionemu temu oskarżonemu zarzutu ustala najpóźniej w roku 2011. Wynika to wprost z treści art. 101 § 1 pkt. 4 k.k. i art. 102 k.k.. Oskarżony stanął bowiem pod zarzutem występku z art. 292 § 1 k.k. (paserstwo nieumyślne), który popełniony miał być w styczniu 2001 roku. W tej sytuacji żądanie apelującego, aby uchylić zaskarżony wyrok i sprawę J. P. przekazać do ponownego rozpoznania, jawi się jako oczywiście bezzasadne.

Co ważne, sąd odwoławczy nie mógł również z urzędu uchylić zaskarżonego wyroku we wspomnianym zakresie i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. umorzyć postępowania, gdyż takiemu rozstrzygnięciu sprzeciwia się art. 439 § 2 k.p.k.. Oskarżony J. P. został bowiem uniewinniony od postawionego zarzutu, a tym samym wydanie orzeczenia umarzającego postępowanie w oparciu o wspomnianą wcześniej przesłankę odbyłoby się na jego niekorzyść.

Bezzasadne są również pozostałe zarzuty apelacji Prokuratora.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem, że orzeczone wobec wszystkich oskarżonych kary raziły swą łagodnością. Taka teza pozostaje w oderwaniu od oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz stopnia zawinienia oskarżonych, na który niewątpliwie miały wpływ okoliczności dotyczące udziału w procederze wyłudzenia paliw innej osoby, tj. M. P.. Nie sposób również nie dostrzec, że od popełnienia przypisanych oskarżonym przestępstw minęło ponad 12 lat, a okoliczność ta nie była zawiniona przez oskarżonych, lecz wynikała ze sposobu prowadzenia postępowania, najpierw przez Prokuratora, a później Sąd Rejonowy.

Chybione są również zarzuty apelacji Prokuratora wskazujące rzekomą obrazę art. 213 § 1 k.p.k. i art. 424 k.p.k. Sąd Rejonowy dysponował bowiem wystarczającą ilością danych niezbędnych do ukształtowania orzeczenia o karze, które następnie w sposób możliwy do zaakceptowania omówione zostało w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Wykorzystując zakres podmiotowy apelacji Prokuratora, która dotyczyła wszystkich oskarżonych, sąd odwoławczy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonych M. W. i R. G. w zakresie czynów przypisanych im w

punktach odpowiednio XIII i XIX części dyspozytywnej. Z przyczyn wskazanych już wcześniej, mając na względzie treść art. 4 § 1 k.k. oraz zmianę przepisów kodeksu karnego dokonaną w dniu 8 czerwca 2010 r., brak było bowiem podstaw do kwalifikowania tych przestępstw z zastosowaniem art. 294 § 1 k.k. Okoliczność tę dostrzegł zresztą również i Sąd Rejonowy, który w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyznał, iż przez przeoczenie nie dokonał stosownej zmiany w kwalifikacji prawnej wspomnianych występów.

Z wszystkich omówionych przyczyn Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku, a o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze rozstrzygnął na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. kierując się względami słuszności (oskarżeni M. W. i R. G.) oraz w pozostałym zakresie na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.